

Arrest

nr. 186 465 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer M., H. als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en de broer te zijn van A.(...) M.(...). U groeide op in het dorp Merzayan (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). Uw broer A.(...) was directeur bij het reisbureau Atlantic Travel Tours in Kabul. Toen u in de 9e klas zat verbleef u bij uw broer in Kabul. A.(...) werd meerdere keren telefonisch bedreigd door de Taliban. Zij vroegen hem om iemand mee te nemen naar een ambassade of om hen een bedrag van 200.000 dollar te betalen. Toen uw broer op de weg van Kabul naar Jalalabad aan het rijden was, zag hij de Taliban langs de weg staan. Op een dag ontving uw broer een dreigbrief van de Taliban via de mullah van uw dorp. Een maand later kwamen de

Taliban naar uw huis in Merzayan. Uw vader zei hen dat zijn zonen niet thuis waren. U verhuisde hierop met uw broer, zijn echtgenote S.(...) M.(...) ((...)) en hun kinderen naar Kabul.

U verbleef samen met het gezin van uw broer gedurende 6 à 7 maanden in een woning in Arzan Qimat, Kabul stad. In deze periode ontving uw broer een tweede brief van de Taliban op kantoor. Op een dag kwamen er mannen naar uw school die u vroegen om mee te gaan. U ging de directeur waarschuwen. De mannen waren verdwenen toen u buiten kwam. Toen u op een avond bij familie was, werd er ingebroken in uw woning in Kabul. 2 à 3 dagen na deze inbraak ontving u een derde brief van de Taliban. 3 à 4 dagen na de ontvangst van deze brief verliet u Afghanistan.

U verliet Afghanistan samen met uw broer A.(...) M.(...), uw schoonzus S.(...) M.(...) ((...)) en vier van hun kinderen. U vloog met een paspoort en Frans visum van Kabul naar Parijs en reisde vervolgens door naar België. U verbleef 3 à 4 dagen bij uw neef in Luik en vroeg op 23 oktober 2015 samen met uw schoonzus asiel aan. 1 à 2 dagen nadat u en uw schoonzus asiel hebben aangevraagd keerde uw broer terug naar Afghanistan.

1 à 1,5 maanden voor ramadan 2016 werd de zakenpartner van uw broer vermoord.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een identiteitsdocument (taskara), 9 professionele documenten van uw broer (2 origineel, 7 kopie), het diploma van uw broer, 9 foto's (2 origineel, 7 kopie), 3 brieven van de Taliban en het paspoort van uw broer. Na het gehoor op het CGVS van 8 december 2016 bezorgde u een kopie van 4 pagina's van uw paspoort.

B. Motivering

U en uw schoonzus S.(...) M.(...) ((...)) verklaarden om dezelfde redenen asiel te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 2; gehoorverslag CGVS S.(...) M.(...) [CGVS 2], p. 2). Er dient te worden vastgesteld dat geen van u beide erin geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt ondermijnd door de vaststelling dat u en uw schoonzus aanvankelijk **bepaalde informatie doelbewust hebben verzwegen** voor de Belgische asielinstanties. In eerste instantie verklaarde zowel u als uw schoonzus dat u Afghanistan over land had verlaten, dat uw broer A.(...) M.(...) onderweg was verdwenen en dat u sindsdien niets meer van hem had vernomen (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken [DVZ], punt 18; gehoorverslag CGVS, p. 5, 6, 7; fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling [NBMV], p. 4; verklaringen DVZ S.(...) M.(...) [DVZ 2], punt 15; vragenlijst CGVS S.(...) M.(...) [CGVS 2], vraag 5; gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Verder gaf u aan dat u zonder reden een paspoort zou hebben aangevraagd in Jalalabad, dat u deze thuis zou hebben achtergelaten en dat uw vader deze reis pas niet zou hebben meegegeven met de andere documenten (gehoorverslag CGVS, p. 13). Toen u het paspoort van uw broer na aandringen van het CGVS voorlegde, verklaarde u dat het om zijn "eerste en laatste" paspoort ging (gehoorverslag CGVS, p. 16).

De vingerafdrukken die u na aankomst in België liet nemen bevestigen echter dat u in Kabul een Frans visum hebt aangevraagd op 9 september 2015 (zie document Printrak in uw dossier). Op de DVZ en op het CGVS werd u meermaals geconfronteerd met deze Printrak-resultaten (verklaringen DVZ, punt 28; gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 14). Het Commissariaat-generaal wees u bovendien op verschillende tegenstrijdigheden in uw verklaringen over uw reisweg, met name over de personen die met u waren vertrokken en de plaats waar uw broer zou zijn achtergebleven (gehoorverslag CGVS, p. 5, 6, 7).

Geconfronteerd met deze opeenvolgende vaststellingen, gaf u ten slotte toe dat u inderdaad met paspoort en visum tot Frankrijk was gereisd (gehoorverslag CGVS, p. 20, 21) en bekende u na enige aarzeling dat uw broer samen met u Afghanistan had verlaten, maar dat hij enkele dagen na uw asielaanvraag was teruggekeerd naar Kabul voor zijn werk (gehoorverslag CGVS, p. 21). Ook uw schoonzus legde gelijkaardige verklaringen af (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Deze totaal andere verklaringen over uw reisweg en over de huidige verblijfplaats van uw broer tonen aan dat u de Belgische asielinstanties meermaals op intentionele wijze trachtte te misleiden. Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Uw meest recente verklaringen, over de

terugkeer van uw broer naar Afghanistan, werpen bovendien een totaal ander licht op de door u ingeroepen vrees voor vervolging, zoals hierna blijkt.

Ten tweede dient het Commissariaat-generaal met name op te merken dat de **terugkeer van uw broer A.(...) naar Kabul** de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de Taliban teniet doet. Het is immers hoogst bevreemdend vast te stellen dat u verklaarde dat uw broer samen met u naar België was gekomen, maar dat hij er geen asiel had aangevraagd en was teruggekeerd naar Afghanistan voor zijn werk ("Hij zei dat het zou moeilijk zijn voor hem om niets te doen en de hele dag in het opvangcentrum te zitten en af te wachten voor de interviews en de procedures, hij wou teruggaan voor zijn werk", gehoorverslag CGVS, p. 26). Deze verklaring doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de vrees voor vervolging die u, uw broer en diens gezin zouden koesteren in uw land van herkomst vanwege de werkzaamheden van uw broer. Er kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat A.(...) sinds zijn terugkeer "ondergedoken" zou leven in de Afghaanse hoofdstad (gehoorverslag CGVS, p. 21). In het gehoor op het CGVS gaf u namelijk zelf toe dat uw oudere broer nog steeds aan het werk was in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 21, 22). Ook uw schoonzus gaf aan dat uw broer om professionele redenen was teruggekeerd naar Afghanistan ("Ja, voor zijn werk, hij heeft daar veel te doen, van alles te doen", gehoorverslag CGVS 2, p. 4) en dat hij er tot op heden aan het werk was (gehoorverslag CGVS 2, p. 11). Gevraagd hoe uw broer het stelt, merkte uw schoonzus bovendien op dat hij bezorgd was "voor ons, omwille van ons" en verwees zij op geen enkel moment naar een eventuele vrees die hij zelf zou kennen (gehoorverslag CGVS 2, p. 6). De terugkeer van uw broer naar Kabul en het hervatten van zijn job ondermijnen kortom de algehele geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees, die juist uitging van de job die uw broer beoefende.

Het Commissariaat-generaal stipt tevens aan dat u na het gehoor op het CGVS geen kopieën van het huidige paspoort van uw broer A.(...) hebt bezorgd, ondanks de expliciete vraag van het CGVS (gehoorverslag CGVS 2, p. 12, 13). Deze vaststelling doet vermoeden dat u andermaal bepaalde informatie bewust hebt achtergehouden.

Ten derde stelt het Commissariaat-generaal vast dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd door de **vele inconsistenties** tussen de opeenvolgende verklaringen van uzelf en uw schoonzus.

Het Commissariaat-generaal stelt ten eerste vast dat uw verklaringen over de oproepen en de brieven van de Taliban meerdere inconsistenties bevatten. Zo liet u in het gehoor op het CGVS noteren dat uw broer A.(...) via de telefoon had vernomen dat hij een boete diende te betalen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Volgens uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS stond deze boete daarentegen pas in de eerste brief vermeld (vragenlijst CGVS, punt 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerdere verklaring. Dit louter ontkennen is niet afdoende, aangezien u in de eerdere vragenlijst gedetailleerde informatie had gegeven over de inhoud van de brief en over het te betalen bedrag ("In de brief stond...", vragenlijst CGVS, punt 5). Ook volgens uw schoonzus S.(...) stond deze boete overigens vermeld in de eerste brief (gehoorverslag CGVS 2, p. 9).

Ook over het aantal brieven legden u en S.(...) tegenstrijdige verklaringen af. In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw broer drie brieven had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 19). In de vragenlijst had u echter laten noteren dat hij twee dreigbrieven had ontvangen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, merkte u op dat u in het eerste interview niet zeker was (gehoorverslag CGVS, p. 19). Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien u zelf verklaarde dat u al in Kabul op de hoogte was van het bestaan van een derde brief en u deze brief dus ook had kunnen vermelden in de vragenlijst van het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 19, 20). Het is tevens niet plausibel dat uw schoonzus, die zelf maar over twee dreigbrieven sprak, niet zou weten of er verder nog brieven werden gestuurd (gehoorverslag CGVS 2, p. 11).

Deze inconsistenties betreffende een kernelement van uw asielrelaas doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven bedreigingen.

Ten tweede bleken uw verklaringen over het verloop van de door u aangehaalde feiten niet consistent. Zo verklaarde u in het gehoor op het CGVS dat de Taliban ongeveer een maand na de ontvangst van de eerste brief op bezoek waren gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 22, 23), daar waar u in de vragenlijst van het CGVS had aangegeven dat zij 3-4 dagen nadat u de brief had ontvangen naar uw huis waren gekomen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerdere verklaring over de periode van 3-4 dagen. U hield vast aan uw verklaring dat de Taliban

een maand later waren gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 23). Dit louter ontkennen kan uw geloofwaardigheid niet herstellen, gelet op het grote verschil tussen beide tijdsperiodes. Het Commissariaat-generaal merkt tevens op dat uw schoonzus dan weer aangaf dat de Taliban "enkele dagen" na de ontvangst van de brief waren gekomen (gehoorverslag CGVS 2, p. 9). Deze verklaring stemt evenmin overeen met uw eigen verklaringen en ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Ook over het moment van ontvangst van de laatste brief legden u en uw schoonzus verschillende verklaringen af. Zelf beweerde u immers dat deze brief 2 à 3 dagen na de inbraak was aangekomen (gehoorverslag CGVS, p. 23), terwijl uw schoonzus aangaf dat uw familie deze brief pas 3 à 4 weken later had ontvangen (gehoorverslag CGVS 2, p. 10). Deze uiteenlopende verklaringen doen opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw beweringen dat u pas na de ontvangst van de laatste brief zou hebben beslist om Afghanistan te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 23). U en uw schoonzus gaven immers respectievelijk aan dat u "3 à 4 dagen" of "enkele dagen" na de laatste brief zou zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 23; gehoorverslag CGVS 2, p. 11). Uit de kopie van de paspoortpagina's die u hebt opgestuurd na het gehoor op het CGVS, blijkt immers dat het Franse visum op 17 september 2015 werd afgegeven in Kabul en dat u pas een maand later, op 16 oktober 2015, het land hebt verlaten. Deze paspoortpagina's tonen aldus aan dat u reeds langer plannen had om Afghanistan te verlaten en dat u uw land in oktober 2015 om andere redenen en in andere omstandigheden hebt verlaten.

Gelet op de algehele ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten kan het Commissariaat-generaal ten vierde ook geen geloof hechten aan **de beweerde moord op de zakenpartner van uw broer** na uw vertrek uit Afghanistan. Het is bovendien niet aannemelijk dat uw broer tot op heden in Kabul zou blijven wonen en werken (cf. supra), terwijl zijn rechtstreekse collega vlak voor zijn huis zou zijn vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 18). De door u voorgelegde foto's van de beweerde partner van uw broer hebben geen enkele bewijskracht, aangezien zij eender welke persoon kunnen afbeelden en zij geen duidelijkheid scheppen over de omstandigheden waarin de persoon in kwestie zou zijn gestorven.

Ten vijfde merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid verder wordt aangetast door uw verklaringen over uw **minderjarige leeftijd** op het moment van aankomst in België (verklaringen DVZ, punt 4; gehoorverslag CGVS, p. 4). Het Commissariaat-generaal verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 17 mei 2016 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,5 jaar, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, een goede schatting is. De door u voorgelegde taskara kan deze beoordeling niet veranderen, aangezien documenten in Afghanistan eenvoudig nagemaakt kunnen worden (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). De kopie van de paspoortpagina's biedt evenmin uitsluitel over uw werkelijke leeftijd, daar u zelf aangaf dat u niet wist hoe uw broer dit paspoort op naam van N.(...) M.(...) had "geregeld" (gehoorverslag CGVS, p. 21). U legt geen documenten voor die uw beweerde minderjarigheid kunnen staven. Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden door een jongere leeftijd op te geven op de DVZ en op het CGVS. Deze vaststelling ondermijnt andermaal uw algemene geloofwaardigheid.

Bovenstaande vaststellingen handelen over de kernelementen van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Er kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen. Uw beweringen dat uw broer de Taliban naast de weg zag staan, dat er op uw school navraag naar u werd gedaan en de inbraak in uw huis, vloeien allemaal voort uit het zelfde relaas dat hierboven ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Het diploma, de professionele documenten en de foto's kunnen hooguit aantonen dat uw broer en u actief zijn in de reissector. Ook de voorgelegde dreigbrieven van de Taliban kunnen de beoordeling van uw dossier niet in positieve zin ombuigen. Documenten kunnen in Afghanistan immers op vraag worden nagemaakt en hebben bijgevolg amper bewijswaarde (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Bovendien kunnen documenten enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw inconsistente verklaringen over het aantal en de inhoud van deze brieven, besluit het

Commissariaat-generaal dat deze brieven evenmin wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u zich al een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in de stad Kabul had gevestigd (gehoorverslag CGVS, p. 9). In Kabul ging u naar school en hielp u uw broer bij zijn werk in het reisbureau (gehoorverslag CGVS, p. 9). In deze periode verbleef u eerst in het guest house van het bedrijf van uw broer en later in de woning van zijn gezin (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw broer is sinds 2003 of 2004 geregeld in de hoofdstad voor zijn werk (gehoorverslag CGVS, p. 8), heeft er samen met u en zijn gezin gewoond en zou ook naar Kabul zijn teruggekeerd na zijn korte reis naar Europa (cf. supra). Ook de ouders, broers en zussen van uw schoonzus S.(...) M.(...) wonen minstens deeltijds in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 10, 23). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u over de nodige opleiding, ervaring, middelen en contacten beschikt om zich duurzaam te vestigen in Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw M., S. als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en gehuwd te zijn met A.(...) M.(...). U groeide op in het dorp Merzayan (district Surkh Rod, provincie Nangarhar). Uw echtgenoot A.(...) was directeur bij het reisbureau Atlantic Travel Tours in Kabul. A.(...) werd meerdere keren telefonisch bedreigd door de Taliban. Zij vroegen hem om iemand mee te nemen naar een ambassade. Toen uw echtgenoot op de weg van Kabul naar Jalalabad aan het rijden was, zag hij de Taliban langs de weg staan. Op een dag ontving uw echtgenoot een dreigbrief van de Taliban via de mullah van uw dorp. In deze brief stond te lezen dat uw echtgenoot iets moest doen en dat hij 2 lakh (200.000) dollar moest betalen. Enkele dagen later kwamen de Taliban naar uw huis in Merzayan. Uw schoonvader zei hen dat zijn zonen niet thuis waren. U verhuisde hierop met uw echtgenoot, uw kinderen en uw schoonbroer H.(...) M.(...) ((...)) naar Kabul.

U verbleef 5 à 6 maanden in een woning in Arzan Qimat, Kabul stad, samen met uw echtgenoot, uw kinderen en uw schoonbroer. Op een dag kwamen er mannen naar de school van uw schoonbroer, die hem vroegen om mee te gaan. Uw schoonbroer ging de directeur waarschuwen. De mannen waren verdwenen toen uw schoonbroer buiten kwam. Toen u op een avond bij familie was, werd er ingebroken in uw woning in Kabul. De politie kwam ter plaatse. 3 à 4 weken na deze inbraak ontving u een derde brief van de Taliban. Enkele dagen na de ontvangst van deze brief verliet u Afghanistan.

U verliet Afghanistan samen met uw echtgenoot A.(...) M.(...), vier van uw zes kinderen en uw schoonbroer H.(...) M.(...) ((...)). U vloog met een paspoort en Frans visum van Kabul naar Parijs en reisde vervolgens door naar België. U bleef 3 à 4 dagen bij uw neef in Luik en vroeg op 23 oktober 2015 samen met uw schoonbroer asiel aan. Nadat u en uw schoonbroer asiel hebben aangevraagd keerde uw echtgenoot terug naar Afghanistan.

6 à 7 maanden voor het gehoor op het CGVS werd de zakenpartner van uw echtgenoot vermoord.

Om uw asielaanvraag te ondersteunen baseerde u zich op de documenten die werden voorgelegd door uw schoonbroer H.(...) M.(...), met name: een identiteitsdocument (taskara) van uw schoonbroer, 9 professionele documenten van uw echtgenoot (2 origineel, 7 kopie), het diploma van uw echtgenoot, 9 foto's (2 origineel, 7 kopie), 3 brieven van de Taliban en het paspoort van uw echtgenoot. Na het gehoor op het CGVS van 8 december 2016 bezorgde uw schoonbroer een kopie van 4 pagina's van zijn paspoort.

B. Motivering

U en uw schoonbroer H.(...) M.(...) ((...)) verklaarden om dezelfde redenen asiel te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 2; gehoorverslag CGVS H.(...) M.(...) [CGVS 2], p. 2). Er dient te worden vastgesteld dat geen van u beide erin geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

*Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt ondermijnd door de vaststelling dat u en uw schoonbroer aanvankelijk **bepaalde informatie doelbewust hebben verzwegen** voor de Belgische asielinstanties. In eerste instantie verklaarde zowel u als uw schoonbroer dat u Afghanistan over land had verlaten, dat uw echtgenoot A.(...) M.(...) onderweg was verdwenen en dat u sindsdien niets meer*

van hem had vernomen (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken H.(...) M.(...) [DVZ 2], punt 18; gehoorverslag CGVS H.(...) M.(...) [CGVS 2], p. 5, 6, 7; fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling H.(...) M.(...), p. 4; verklaringen DVZ, punt 15; vragenlijst CGVS, vraag 5; gehoorverslag CGVS, p. 3). Verder gaf uw schoonbroer aan dat hij zonder reden een paspoort zou hebben aangevraagd in Jalalabad, dat hij deze thuis zou hebben achtergelaten en dat zijn vader deze reispas niet zou hebben meegegeven met de andere documenten (gehoorverslag CGVS 2, p. 13). Toen uw schoonbroer het paspoort van uw echtgenoot na aandringen van het CGVS voorlegde, verklaarde hij dat het om zijn "eerste en laatste" paspoort ging (gehoorverslag CGVS 2, p. 16).

De vingerafdrukken die uw schoonbroer na aankomst in België liet nemen bevestigen echter dat hij in Kabul een Frans visum heeft aangevraagd op 9 september 2015 (zie document Printrak H.(...) M.(...), toegevoegd aan uw dossier). Op de DVZ en op het CGVS werd uw schoonbroer meermaals geconfronteerd met deze Printrakresultaten (verklaringen DVZ 2, punt 28; gehoorverslag CGVS 2, p. 4, 5, 14). Het Commissariaat-generaal wees hem bovendien op verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn reisweg, met name over de personen die met hem waren vertrokken en de plaats waar uw echtgenoot zou zijn achtergebleven (gehoorverslag CGVS 2, p. 5, 6, 7).

Geconfronteerd met deze opeenvolgende vaststellingen, gaf uw schoonbroer ten slotte toe dat hij inderdaad met paspoort en visum tot Frankrijk was gereisd (gehoorverslag CGVS 2, p. 20, 21) en bekende hij na enige aarzeling dat uw echtgenoot samen met hem en u Afghanistan had verlaten, maar dat hij enkele dagen na uw asielaanvraag was teruggekeerd naar Kabul voor zijn werk (gehoorverslag CGVS 2, p. 21). Toen u geconfronteerd werd met deze bekentenis legde u gelijkaardige verklaringen af (gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze totaal andere verklaringen over uw reisweg en over de huidige verblijfplaats van uw echtgenoot tonen aan dat u de Belgische asielinstanties meermaals op intentionele wijze trachtte te misleiden. Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Uw meest recente verklaringen over de terugkeer van uw echtgenoot naar Afghanistan, werpen bovendien een totaal ander licht op de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Ten tweede dient het Commissariaat-generaal met name op te merken dat de **terugkeer van uw echtgenoot A.(...) naar Kabul** de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de Taliban teniet doet. Het is immers hoogst bevreemdend vast te stellen dat uw schoonbroer verklaarde dat uw echtgenoot samen met u naar België was gekomen, maar dat hij er geen asiel had aangevraagd en was teruggekeerd naar Afghanistan voor zijn werk ("Hij zei dat het zou moeilijk zijn voor hem om niets te doen en de hele dag in het opvangcentrum te zitten en af te wachten voor de interviews en de procedures, hij wou teruggaan voor zijn werk", gehoorverslag CGVS 2, p. 26). Deze verklaring doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de vrees voor vervolging die u, uw echtgenoot en uw schoonbroer zouden koesteren in uw land van herkomst vanwege de werkzaamheden van uw echtgenoot. Er kan geen geloof gehecht worden aan de bewering van uw schoonbroer dat A.(...) sinds zijn terugkeer "ondergedoken" zou leven in de Afghaanse hoofdstad (gehoorverslag CGVS 2, p. 21). In het gehoor op het CGVS gaf uw schoonbroer namelijk zelf toe dat uw echtgenoot nog steeds aan het werk was in Kabul (gehoorverslag CGVS 2, p. 21, 22). Ook u gaf aan dat uw echtgenoot om professionele redenen was teruggekeerd naar Afghanistan ("Ja, voor zijn werk, hij heeft daar veel te doen, van alles te doen", gehoorverslag CGV, p. 4) en dat hij er tot op heden aan het werk was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd hoe uw echtgenoot het stelt, merkte u bovendien op dat hij bezorgd was "voor ons, omwille van ons" en verwees u op geen enkel moment naar een eventuele vrees die hij zelf zou kennen (gehoorverslag CGVS, p. 6). De terugkeer van uw echtgenoot naar Kabul en het hervatten van zijn job ondermijnen kortom de algehele geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees, die juist uitging van de job die uw echtgenoot beoefende.

Het Commissariaat-generaal stipt tevens aan dat u na het gehoor op het CGVS geen kopieën van het huidige paspoort van uw echtgenoot hebt bezorgd, ondanks de expliciete vraag van het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 12, 13). Deze vaststelling doet vermoeden dat u andermaal bepaalde informatie bewust hebt achtergehouden.

Ten derde stelt het Commissariaat-generaal vast dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd door de **vele inconsistenties** tussen de opeenvolgende verklaringen van uzelf en uw schoonbroer.

Het Commissariaat-generaal stelt ten eerste vast dat uw verklaringen over de oproepen en de brieven van de Taliban meerdere inconsistenties bevatten. Zo liet uw schoonbroer in het gehoor op het CGVS noteren dat uw echtgenoot A.(...) via de telefoon had vernomen dat hij een boete diende te betalen (gehoorverslag CGVS 2, p. 20). Volgens de verklaringen van uw schoonbroer in de vragenlijst van het

CGVS stond deze boete daarentegen pas in de eerste brief vermeld (vragenlijst CGVS 2, punt 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende uw schoonbroer H.(...) zijn eerdere verklaring. Dit louter ontkennen is niet afdoende, aangezien uw schoonbroer in de eerdere vragenlijst gedetailleerde informatie had gegeven over de inhoud van de brief en over het te betalen bedrag ("In de brief stond...", vragenlijst CGVS 2, punt 5). Ook volgens u stond deze boete overigens vermeld in de eerste brief (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Ook over het aantal brieven legden u en H.(...) tegenstrijdige verklaringen af. In het gehoor op het CGVS verklaarde uw schoonbroer dat uw echtgenoot drie brieven had ontvangen (gehoorverslag CGVS 2, p. 19). In de vragenlijst had uw schoonbroer echter laten noteren dat hij twee dreigbrieven had ontvangen (vragenlijst CGVS 2, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, merkte uw schoonbroer op dat hij in het eerste interview niet zeker was (gehoorverslag CGVS 2, p. 19). Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien uw schoonbroer zelf verklaarde dat hij al in Kabul op de hoogte was van het bestaan van een derde brief en hij deze brief dus ook had kunnen vermelden in de vragenlijst van het CGVS (gehoorverslag CGVS 2, p. 19, 20). Het is tevens niet plausibel dat u, die zelf maar over twee dreigbrieven sprak, niet zou weten of er verder nog brieven werden gestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 11).

Deze inconsistenties betreffende een kernelement van uw asielrelaas doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven bedreigingen.

Ten tweede bleken uw verklaringen over het verloop van de door u aangehaalde feiten niet consistent. Zo verklaarde uw schoonbroer in het gehoor op het CGVS dat de Taliban ongeveer een maand na de ontvangst van de eerste brief op bezoek waren gekomen (gehoorverslag CGVS 2, p. 22, 23), daar waar hij in de vragenlijst van het CGVS had aangegeven dat zij 3-4 dagen nadat u de brief had ontvangen naar uw huis waren gekomen (vragenlijst CGVS 2, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende uw schoonbroer zijn eerdere verklaring over de periode van 3-4 dagen en hield hij vast aan zijn verklaring dat de Taliban een maand later waren gekomen (gehoorverslag CGVS 2, p. 23). Dit louter ontkennen kan de geloofwaardigheid niet herstellen, gelet op het grote verschil tussen beide tijdsperiodes. Het Commissariaat-generaal merkt tevens op dat u dan weer aangaf dat de Taliban "enkele dagen" na de ontvangst van de brief waren gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze verklaring stemt evenmin overeen met de verklaringen van uw schoonbroer en ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Ook over het moment van ontvangst van de laatste brief legden uw schoonbroer en u verschillende verklaringen af. Uw schoonbroer beweerde immers dat deze brief 2 à 3 dagen na de inbraak was aangekomen (gehoorverslag CGVS 2, p. 23), terwijl u aangaf dat uw familie deze brief pas 3 à 4 weken later had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze uiteenlopende verklaringen doen opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op de algehele ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten kan het Commissariaat-generaal ten derde ook geen geloof hechten aan **de beweerde moord op de zakenpartner van uw echtgenoot** na uw vertrek uit Afghanistan. Het is bovendien niet aannemelijk dat uw echtgenoot tot op heden in Kabul zou blijven wonen en werken (cf. supra), terwijl zijn rechtstreekse collega aan zijn huis werd vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 11). De door u voorgelegde foto's van de beweerde partner van uw echtgenoot hebben geen enkele bewijskracht, aangezien zij eender welke persoon kunnen afbeelden en zij geen duidelijkheid scheppen over de omstandigheden waarin de persoon in kwestie zou zijn gestorven.

Bovenstaande vaststellingen handelen over de kernelementen van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Er kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen. Uw beweringen dat uw echtgenoot de Taliban naast de weg zag staan, dat er op uw schoonbroer zijn school navraag naar hem werd gedaan en de inbraak in uw huis, vloeien allemaal voort uit het zelfde relaas dat hierboven ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Het diploma, de professionele documenten en de foto's kunnen hooguit aantonen dat uw echtgenoot en uw schoonbroer actief zijn in de reissector. Ook de voorgelegde dreigbrieven van de Taliban kunnen de beoordeling van uw dossier niet in positieve zin ombuigen. Documenten kunnen in Afghanistan immers op vraag worden nagemaakt en hebben bijgevolg amper bewijswaarde (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Bovendien kunnen documenten enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gelet op

de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw inconsistente verklaringen over het aantal en de inhoud van deze brieven, besluit het Commissariaat-generaal dat deze brieven evenmin wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u zelf al gedurende 5 à 6 maanden in Kabul hebt gewoond met uw man en kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaarde dat uw echtgenoot sinds meer dan 10 jaar in Kabul werkt (gehoorverslag CGVS, p. 7) en dat hij na zijn korte reis naar Europa ook naar deze stad is teruggekeerd om zijn werk verder te zetten (cf. supra). U gaf aan dat uw vader een huis had in Kabul, dat uw broers er wonen (gehoorverslag CGVS, p. 5) en dat u ook een nicht hebt wonen in de hoofdstad (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u zich zonder noemenswaardige problemen kunt herenigen met uw echtgenoot en met uw familie in Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), samen gelezen met de artikelen 48/5, § 3, lid 2 en 48/7 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel*”, van de artikelen 17, lid 1 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

Inzake de eerste verzoekende partij, de heer M., H.:

"U en uw schoonzus S.(...) M.(...) ((...)) verklaarden om dezelfde redenen asiel te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 2; gehoorverslag CGVS S.(...) M.(...) [CGVS 2], p. 2). Er dient te worden vastgesteld dat geen van u beide erin geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

*Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt ondermijnd door de vaststelling dat u en uw schoonzus aanvankelijk **bepaalde informatie doelbewust hebben verzwegen** voor de Belgische asielinstanties. In eerste instantie verklaarde zowel u als uw schoonzus dat u Afghanistan over land had verlaten, dat uw broer A.(...) M.(...) onderweg was verdwenen en dat u sindsdien niets meer van hem had vernomen (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken [DVZ], punt 18; gehoorverslag CGVS, p. 5, 6, 7; fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling [NBMV], p. 4; verklaringen DVZ S.(...) M.(...) [DVZ 2], punt 15; vragenlijst CGVS S.(...) M.(...) [CGVS 2], vraag 5; gehoorverslag CGVS 2, p. 3). Verder gaf u aan dat u zonder reden een paspoort zou hebben aangevraagd in Jalalabad, dat u deze thuis zou hebben achtergelaten en dat uw vader deze reis pas niet zou hebben meegegeven met de andere documenten (gehoorverslag CGVS, p. 13). Toen u het paspoort van uw broer na aandringen van het CGVS voorlegde, verklaarde u dat het om zijn "eerste en laatste" paspoort ging (gehoorverslag CGVS, p. 16).*

De vingerafdrukken die u na aankomst in België liet nemen bevestigen echter dat u in Kabul een Frans visum hebt aangevraagd op 9 september 2015 (zie document Printrak in uw dossier). Op de DVZ en op het CGVS werd u meermaals geconfronteerd met deze Printrak-resultaten (verklaringen DVZ, punt 28; gehoorverslag CGVS, p. 4, 5, 14). Het Commissariaat-generaal wees u bovendien op verschillende tegenstrijdigheden in uw verklaringen over uw reisweg, met name over de personen die met u waren vertrokken en de plaats waar uw broer zou zijn achtergebleven (gehoorverslag CGVS, p. 5, 6, 7).

Geconfronteerd met deze opeenvolgende vaststellingen, gaf u ten slotte toe dat u inderdaad met paspoort en visum tot Frankrijk was gereisd (gehoorverslag CGVS, p. 20, 21) en bekende u na enige aarzeling dat uw broer samen met u Afghanistan had verlaten, maar dat hij enkele dagen na uw asielaanvraag was teruggekeerd naar Kabul voor zijn werk (gehoorverslag CGVS, p. 21). Ook uw schoonzus legde gelijkaardige verklaringen af (gehoorverslag CGVS 2, p. 4). Deze totaal andere verklaringen over uw reisweg en over de huidige verblijfplaats van uw broer tonen aan dat u de Belgische asielinstanties meermaals op intentionele wijze trachtte te misleiden. Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Uw meest recente verklaringen, over de terugkeer van uw broer naar Afghanistan, werpen bovendien een totaal ander licht op de door u ingeroepen vrees voor vervolging, zoals hierna blijkt.

Ten tweede dient het Commissariaat-generaal met name op te merken dat de **terugkeer van uw broer A.(...) naar Kabul** de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de Taliban teniet doet. Het is immers hoogst bevreemdend vast te stellen dat u verklaarde dat uw broer samen met u naar België was gekomen, maar dat hij er geen asiel had aangevraagd en was teruggekeerd naar Afghanistan voor zijn werk ("Hij zei dat het zou moeilijk zijn voor hem om niets te doen en de hele dag in het opvangcentrum te zitten en af te wachten voor de interviews en de procedures, hij wou teruggaan voor zijn werk", gehoorverslag CGVS, p. 26). Deze verklaring doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de vrees voor vervolging die u, uw broer en diens gezin zouden koesteren in uw land van herkomst vanwege de werkzaamheden van uw broer. Er kan geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat A.(...) sinds zijn terugkeer "ondergedoken" zou leven in de Afghaanse hoofdstad (gehoorverslag CGVS, p. 21). In het gehoor op het CGVS gaf u namelijk zelf toe dat uw oudere broer nog steeds aan het werk was in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 21, 22). Ook uw schoonzus gaf aan dat uw broer om professionele redenen was teruggekeerd naar Afghanistan ("Ja, voor zijn werk, hij heeft daar veel te doen, van alles te doen", gehoorverslag CGVS 2, p. 4) en dat hij er tot op heden aan het werk was (gehoorverslag CGVS 2, p. 11). Gevraagd hoe uw broer het stelt, merkte uw schoonzus bovendien op dat hij bezorgd was "voor ons, omwille van ons" en verwees zij op geen enkel moment naar een eventuele vrees die hij zelf zou kennen (gehoorverslag CGVS 2, p. 6). De terugkeer van uw broer naar Kabul en het hervatten van zijn job ondermijnen kortom de algehele geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees, die juist uitging van de job die uw broer beoefende.

Het Commissariaat-generaal stipt tevens aan dat [uw schoonzus] na het gehoor op het CGVS geen kopieën van het huidige paspoort van uw broer A.(...) [heeft] bezorgd, ondanks de expliciete vraag van het CGVS (gehoorverslag CGVS 2, p. 12, 13). Deze vaststelling doet vermoeden dat u andermaal bepaalde informatie bewust hebt achtergehouden.

Ten derde stelt het Commissariaat-generaal vast dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd door de **vele inconsistenties** tussen de opeenvolgende verklaringen van uzelf en uw schoonzus.

Het Commissariaat-generaal stelt ten eerste vast dat uw verklaringen over de oproepen en de brieven van de Taliban meerdere inconsistenties bevatten. Zo liet u in het gehoor op het CGVS noteren dat uw broer A.(...) via de telefoon had vernomen dat hij een boete diende te betalen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Volgens uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS stond deze boete daarentegen pas in de eerste brief vermeld (vragenlijst CGVS, punt 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerdere verklaring. Dit louter ontkennen is niet afdoende, aangezien u in de eerdere vragenlijst gedetailleerde informatie had gegeven over de inhoud van de brief en over het te betalen bedrag ("In de brief stond...", vragenlijst CGVS, punt 5). Ook volgens uw schoonzus S.(...) stond deze boete overigens vermeld in de eerste brief (gehoorverslag CGVS 2, p. 9).

Ook over het aantal brieven legden u en S.(...) tegenstrijdige verklaringen af. In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw broer drie brieven had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 19). In de vragenlijst had u echter laten noteren dat hij twee dreigbrieven had ontvangen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, merkte u op dat u in het eerste interview niet zeker was (gehoorverslag CGVS, p. 19). Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien u zelf verklaarde dat u al in Kabul op de hoogte was van het bestaan van een derde brief en u deze brief dus ook had kunnen vermelden in de vragenlijst van het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 19, 20). Het is tevens niet plausibel dat uw schoonzus, die zelf maar over twee dreigbrieven sprak, niet zou weten of er verder nog brieven werden gestuurd (gehoorverslag CGVS 2, p. 11).

Deze inconsistenties betreffende een kernelement van uw asielrelaas doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven bedreigingen.

Ten tweede bleken uw verklaringen over het verloop van de door u aangehaalde feiten niet consistent. Zo verklaarde u in het gehoor op het CGVS dat de Taliban ongeveer een maand na de ontvangst van de eerste brief op bezoek waren gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 22, 23), daar waar u in de vragenlijst van het CGVS had aangegeven dat zij 3-4 dagen nadat u de brief had ontvangen naar uw huis waren gekomen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerdere verklaring over de periode van 3-4 dagen. U hield vast aan uw verklaring dat de Taliban een maand later waren gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 23). Dit louter ontkennen kan uw geloofwaardigheid niet herstellen, gelet op het grote verschil tussen beide tijdsperiodes. Het Commissariaat-generaal merkt tevens op dat uw schoonzus dan weer aangaf dat de Taliban "enkele

dagen" na de ontvangst van de brief waren gekomen (gehoorverslag CGVS 2, p. 9). Deze verklaring stemt evenmin overeen met uw eigen verklaringen en ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Ook over het moment van ontvangst van de laatste brief legden u en uw schoonzus verschillende verklaringen af. Zelf beweerde u immers dat deze brief 2 à 3 dagen na de inbraak was aangekomen (gehoorverslag CGVS, p. 23), terwijl uw schoonzus aangaf dat uw familie deze brief pas 3 à 4 weken later had ontvangen (gehoorverslag CGVS 2, p. 10). Deze uiteenlopende verklaringen doen opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw beweringen dat u pas na de ontvangst van de laatste brief zou hebben beslist om Afghanistan te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 23). U en uw schoonzus gaven immers respectievelijk aan dat u "3 à 4 dagen" of "enkele dagen" na de laatste brief zou zijn vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 23; gehoorverslag CGVS 2, p. 11). Uit de kopie van de paspoortpagina's die u hebt opgestuurd na het gehoor op het CGVS, blijkt immers dat het Franse visum op 17 september 2015 werd afgegeven in Kabul en dat u pas een maand later, op 16 oktober 2015, het land hebt verlaten. Deze paspoortpagina's tonen aldus aan dat u reeds langer plannen had om Afghanistan te verlaten en dat u uw land in oktober 2015 om andere redenen en in andere omstandigheden hebt verlaten.

Gelet op de algehele ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten kan het Commissariaat-generaal ten vierde ook geen geloof hechten aan **de beweerde moord op de zakenpartner van uw broer** na uw vertrek uit Afghanistan. Het is bovendien niet aannemelijk dat uw broer tot op heden in Kabul zou blijven wonen en werken (cf. supra), terwijl zijn rechtstreekse collega vlak voor zijn huis zou zijn vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 18). De door u voorgelegde foto's van de beweerde partner van uw broer hebben geen enkele bewijskracht, aangezien zij eender welke persoon kunnen afbeelden en zij geen duidelijkheid scheppen over de omstandigheden waarin de persoon in kwestie zou zijn gestorven.

Ten vijfde merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid verder wordt aangetast door uw verklaringen over uw **minderjarige leeftijd** op het moment van aankomst in België (verklaringen DVZ, punt 4; gehoorverslag CGVS, p. 4). Het Commissariaat-generaal verwijst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 17 mei 2016 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 22,5 jaar, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, een goede schatting is. De door u voorgelegde taskara kan deze beoordeling niet veranderen, aangezien documenten in Afghanistan eenvoudig nagemaakt kunnen worden (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). De kopie van de paspoortpagina's biedt evenmin uitsluitel over uw werkelijke leeftijd, daar u zelf aangaf dat u niet wist hoe uw broer dit paspoort op naam van N.(...) M.(...) had "geregeld" (gehoorverslag CGVS, p. 21). U legt geen documenten voor die uw beweerde minderjarigheid kunnen staven. Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden door een jongere leeftijd op te geven op de DVZ en op het CGVS. Deze vaststelling ondermijnt andermaal uw algemene geloofwaardigheid.

Bovenstaande vaststellingen handelen over de kernelementen van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Er kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen. Uw beweringen dat uw broer de Taliban naast de weg zag staan, dat er op uw school navraag naar u werd gedaan en de inbraak in uw huis, vloeien allemaal voort uit het zelfde relaas dat hierboven ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Het diploma, de professionele documenten en de foto's kunnen hooguit aantonen dat uw broer en u actief zijn in de reissector. Ook de voorgelegde dreigbrieven van de Taliban kunnen de beoordeling van uw dossier niet in positieve zin ombuigen. Documenten kunnen in Afghanistan immers op vraag worden nagemaakt en hebben bijgevolg amper bewijswaarde (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Bovendien kunnen documenten enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw inconsistente verklaringen over het aantal en de inhoud van deze brieven, besluit het Commissariaat-generaal dat deze brieven evenmin wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. (...)

Inzake de tweede verzoekende partij, mevrouw M., S.:

“U en uw schoonbroer H.(...) M.(...) ((...)) verklaarden om dezelfde redenen asiel te hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 2; gehoorverslag CGVS H.(...) M.(...) [CGVS 2], p. 2). Er dient te worden vastgesteld dat geen van u beide erin geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

*Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt ondermijnd door de vaststelling dat u en uw schoonbroer aanvankelijk **bepaalde informatie doelbewust hebben verzwegen** voor de Belgische asielinstanties. In eerste instantie verklaarde zowel u als uw schoonbroer dat u Afghanistan over land had verlaten, dat uw echtgenoot A.(...) M.(...) onderweg was verdwenen en dat u sindsdien niets meer van hem had vernomen (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken H.(...) M.(...) [DVZ 2], punt 18; gehoorverslag CGVS H.(...) M.(...) [CGVS 2], p. 5, 6, 7; fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling H.(...) M.(...), p. 4; verklaringen DVZ, punt 15; vragenlijst CGVS, vraag 5; gehoorverslag CGVS, p. 3). Verder gaf uw schoonbroer aan dat hij zonder reden een paspoort zou hebben aangevraagd in Jalalabad, dat hij deze thuis zou hebben achtergelaten en dat zijn vader deze reispas niet zou hebben meegegeven met de andere documenten (gehoorverslag CGVS 2, p. 13). Toen uw schoonbroer het paspoort van uw echtgenoot na aandringen van het CGVS voorlegde, verklaarde hij dat het om zijn “eerste en laatste” paspoort ging (gehoorverslag CGVS 2, p. 16).*

De vingerafdrukken die uw schoonbroer na aankomst in België liet nemen bevestigen echter dat hij in Kabul een Frans visum heeft aangevraagd op 9 september 2015 (zie document Printrak H.(...) M.(...), toegevoegd aan uw dossier). Op de DVZ en op het CGVS werd uw schoonbroer meermaals geconfronteerd met deze Printrakresultaten (verklaringen DVZ 2, punt 28; gehoorverslag CGVS 2, p. 4, 5, 14). Het Commissariaat-generaal wees hem bovendien op verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn reisweg, met name over de personen die met hem waren vertrokken en de plaats waar uw echtgenoot zou zijn achtergebleven (gehoorverslag CGVS 2, p. 5, 6, 7).

Geconfronteerd met deze opeenvolgende vaststellingen, gaf uw schoonbroer ten slotte toe dat hij inderdaad met paspoort en visum tot Frankrijk was gereisd (gehoorverslag CGVS 2, p. 20, 21) en bekende hij na enige aarzeling dat uw echtgenoot samen met hem en u Afghanistan had verlaten, maar dat hij enkele dagen na uw asielaanvraag was teruggekeerd naar Kabul voor zijn werk (gehoorverslag CGVS 2, p. 21). Toen u geconfronteerd werd met deze bekentenis legde u gelijkaardige verklaringen af (gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze totaal andere verklaringen over uw reisweg en over de huidige verblijfplaats van uw echtgenoot tonen aan dat u de Belgische asielinstanties meermaals op intentionele wijze trachtte te misleiden. Deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Uw meest recente verklaringen over de terugkeer van uw echtgenoot naar Afghanistan, werpen bovendien een totaal ander licht op de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

*Ten tweede dient het Commissariaat-generaal met name op te merken dat de **terugkeer van uw echtgenoot A.(...) naar Kabul** de door u ingeroepen vrees ten aanzien van de Taliban teniet doet. Het is immers hoogst bevreemdend vast te stellen dat uw schoonbroer verklaarde dat uw echtgenoot samen met u naar België was gekomen, maar dat hij er geen asiel had aangevraagd en was teruggekeerd naar Afghanistan voor zijn werk (“Hij zei dat het zou moeilijk zijn voor hem om niets te doen en de hele dag in het opvangcentrum te zitten en af te wachten voor de interviews en de procedures, hij wou teruggaan voor zijn werk”, gehoorverslag CGVS 2, p. 26). Deze verklaring doet in zeer ernstige mate afbreuk aan de vrees voor vervolging die u, uw echtgenoot en uw schoonbroer zouden koesteren in uw land van herkomst vanwege de werkzaamheden van uw echtgenoot. Er kan geen geloof gehecht worden aan de bewering van uw schoonbroer dat A.(...) sinds zijn terugkeer “ondergedoken” zou leven in de Afghaanse hoofdstad (gehoorverslag CGVS 2, p. 21). In het gehoor op het CGVS gaf uw schoonbroer namelijk zelf toe dat uw echtgenoot nog steeds aan het werk was in Kabul (gehoorverslag CGVS 2, p. 21, 22). Ook u gaf aan dat uw echtgenoot om professionele redenen was teruggekeerd naar Afghanistan (“Ja, voor zijn werk, hij heeft daar veel te doen, van alles te doen”, gehoorverslag CGV, p. 4) en dat hij er tot op heden aan het werk was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd hoe uw echtgenoot het stelt, merkte u bovendien op dat hij bezorgd was “voor ons, omwille van ons” en verwees u op geen enkel moment*

naar een eventuele vrees die hij zelf zou kennen (gehoorverslag CGVS, p. 6). De terugkeer van uw echtgenoot naar Kabul en het hervatten van zijn job ondermijnen kortom de algehele geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees, die juist uitging van de job die uw echtgenoot beoefende.

Het Commissariaat-generaal stipt tevens aan dat u na het gehoor op het CGVS geen kopieën van het huidige paspoort van uw echtgenoot hebt bezorgd, ondanks de expliciete vraag van het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 12, 13). Deze vaststelling doet vermoeden dat u andermaal bepaalde informatie bewust hebt achtergehouden.

Ten derde stelt het Commissariaat-generaal vast dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd door de **vele inconsistenties** tussen de opeenvolgende verklaringen van uzelf en uw schoonbroer.

Het Commissariaat-generaal stelt ten eerste vast dat uw verklaringen over de oproepen en de brieven van de Taliban meerdere inconsistenties bevatten. Zo liet uw schoonbroer in het gehoor op het CGVS noteren dat uw echtgenoot A.(...) via de telefoon had vernomen dat hij een boete diende te betalen (gehoorverslag CGVS 2, p. 20). Volgens de verklaringen van uw schoonbroer in de vragenlijst van het CGVS stond deze boete daarentegen pas in de eerste brief vermeld (vragenlijst CGVS 2, punt 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende uw schoonbroer H.(...) zijn eerdere verklaring. Dit louter ontkennen is niet afdoende, aangezien uw schoonbroer in de eerdere vragenlijst gedetailleerde informatie had gegeven over de inhoud van de brief en over het te betalen bedrag ("In de brief stond...", vragenlijst CGVS 2, punt 5). Ook volgens u stond deze boete overigens vermeld in de eerste brief (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Ook over het aantal brieven legden u en H.(...) tegenstrijdige verklaringen af. In het gehoor op het CGVS verklaarde uw schoonbroer dat uw echtgenoot drie brieven had ontvangen (gehoorverslag CGVS 2, p. 19). In de vragenlijst had uw schoonbroer echter laten noteren dat hij twee dreigbrieven had ontvangen (vragenlijst CGVS 2, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, merkte uw schoonbroer op dat hij in het eerste interview niet zeker was (gehoorverslag CGVS 2, p. 19). Deze uitleg kan niet overtuigen, aangezien uw schoonbroer zelf verklaarde dat hij al in Kabul op de hoogte was van het bestaan van een derde brief en hij deze brief dus ook had kunnen vermelden in de vragenlijst van het CGVS (gehoorverslag CGVS 2, p. 19, 20). Het is tevens niet plausibel dat u, die zelf maar over twee dreigbrieven sprak, niet zou weten of er verder nog brieven werden gestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 11).

Deze inconsistenties betreffende een kernelement van uw asielrelaas doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven bedreigingen.

Ten tweede bleken uw verklaringen over het verloop van de door u aangehaalde feiten niet consistent. Zo verklaarde uw schoonbroer in het gehoor op het CGVS dat de Taliban ongeveer een maand na de ontvangst van de eerste brief op bezoek waren gekomen (gehoorverslag CGVS 2, p. 22, 23), daar waar hij in de vragenlijst van het CGVS had aangegeven dat zij 3-4 dagen nadat u de brief had ontvangen naar uw huis waren gekomen (vragenlijst CGVS 2, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende uw schoonbroer zijn eerdere verklaring over de periode van 3-4 dagen en hield hij vast aan zijn verklaring dat de Taliban een maand later waren gekomen (gehoorverslag CGVS 2, p. 23). Dit louter ontkennen kan de geloofwaardigheid niet herstellen, gelet op het grote verschil tussen beide tijdsperiodes. Het Commissariaat-generaal merkt tevens op dat u dan weer aangaf dat de Taliban "enkele dagen" na de ontvangst van de brief waren gekomen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze verklaring stemt evenmin overeen met de verklaringen van uw schoonbroer en ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Ook over het moment van ontvangst van de laatste brief legden uw schoonbroer en u verschillende verklaringen af. Uw schoonbroer beweerde immers dat deze brief 2 à 3 dagen na de inbraak was aangekomen (gehoorverslag CGVS 2, p. 23), terwijl u aangaf dat uw familie deze brief pas 3 à 4 weken later had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze uiteenlopende verklaringen doen opnieuw ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op de algehele ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten kan het Commissariaat-generaal ten derde ook geen geloof hechten aan **de beweerde moord op de zakenpartner van uw echtgenoot** na uw vertrek uit Afghanistan. Het is bovendien niet aannemelijk dat uw echtgenoot tot op heden in Kabul zou blijven wonen en werken (cf. supra), terwijl zijn rechtstreekse collega aan zijn huis werd vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 11). De door u voorgelegde foto's van de beweerde partner

van uw echtgenoot hebben geen enkele bewijskracht, aangezien zij eender welke persoon kunnen afbeelden en zij geen duidelijkheid scheppen over de omstandigheden waarin de persoon in kwestie zou zijn gestorven.

Bovenstaande vaststellingen handelen over de kernelementen van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Er kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw verklaringen. Uw beweringen dat uw echtgenoot de Taliban naast de weg zag staan, dat er op uw schoonbroer zijn school navraag naar hem werd gedaan en de inbraak in uw huis, vloeien allemaal voort uit het zelfde relaas dat hierboven ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Het diploma, de professionele documenten en de foto's kunnen hooguit aantonen dat uw echtgenoot en uw schoonbroer actief zijn in de reissector. Ook de voorgelegde dreigbrieven van de Taliban kunnen de beoordeling van uw dossier niet in positieve zin ombuigen. Documenten kunnen in Afghanistan immers op vraag worden nagemaakt en hebben bijgevolg amper bewijswaarde (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Bovendien kunnen documenten enkel geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas en uw inconsistente verklaringen over het aantal en de inhoud van deze brieven, besluit het Commissariaat-generaal dat deze brieven evenmin wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. (...)"

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. *In casu* hebben verzoekers aanvankelijk voor de Belgische asielinstanties verzwegen dat zij op legale wijze met het vliegtuig vanuit Kabul naar Frankrijk zijn gereisd en dat zij daarbij vergezeld werden door hun broer respectievelijk echtgenoot die enkele dagen na hun asielaanvraag naar Kabul is teruggekeerd. Na eerder tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meermaals te zijn geconfronteerd met Printrak-resultaten waaruit blijkt dat verzoeker op 9 september 2015 in Kabul een Frans visum heeft aangevraagd, alsook met verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn reisweg, geeft verzoeker toe dat hij valse verklaringen heeft afgelegd (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 20, 21). Geconfronteerd met de bekentenis van haar schoonbroer, geeft ook verzoekster toe dat zij eerder niet de waarheid vertelde over haar reis naar België en de personen die haar daarbij vergezelden (administratief dossier verzoekster, stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Zowel verzoeker als verzoekster beweren dat zij door landgenoten werden aangeraden te verklaren dat zij over land naar België reisden omdat zij anders een negatieve beslissing zouden krijgen. Nochtans blijkt uit hun respectievelijke administratieve dossiers dat verzoekers reeds door de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk werd gemaakt dat zij steeds de waarheid moeten vertellen en niet diegenen mogen geloven die hen aanraden feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (administratief dossier verzoeker, stuk 12 respectievelijk administratief dossier verzoekster, stuk 11, vragenlijst, voorafgaand advies). Dat verzoekers hebben opgebiecht valse verklaringen te hebben afgelegd, doet geen afbreuk aan hun verplichting te allen tijde de waarheid te vertellen en kan niet verschonen dat zij de asielinstanties doelbewust hebben trachten te misleiden. Het gegeven dat zij voor hun valse verklaringen beiden dezelfde beweegredenen vermeldde en zij hun fout nog voor het nemen van de bestreden beslissingen hebben rechtgezet is in dezen niet relevant. Verzoekers zijn persoonlijk verantwoordelijk voor de verklaringen die zij afleggen en kunnen niet volhouden dat zij er niet voor gekozen hebben de waarheid aanvankelijk te verzwijgen maar daartoe als het ware gedwongen werden.

De Raad is samen met verwerende partij van oordeel dat de vaststelling dat verzoekers de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachtten te misleiden ernstig afbreuk doet aan hun algemene geloofwaardigheid en dat de terugkeer van hun broer respectievelijk echtgenoot A. naar Kabul van aard is geen enkel geloof te hechten aan de door hen ingeroepen vrees ten aanzien van de taliban. Zowel verzoeker als verzoekster gaven aan dat A. naar Kabul is teruggekeerd voor zijn werk en er op het ogenblik van hun gehoor nog steeds aan het werk was, terwijl zij *nota bene* verklaarden door de werkzaamheden van A. in de problemen te zijn gekomen met de taliban en uiteindelijk genoodzaakt waren hun land van herkomst te verlaten (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 21, 22, 26; administratief dossier verzoekster, stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 11). Het betoog volgens hetwelk de werkelijke reden waarom A. is teruggekeerd de zorg voor zijn twee achtergelaten kinderen zou zijn en hij de bedoeling zou hebben om hen mee te brengen naar België, is dan ook louter *post factum* en overtuigt geenszins. Boven blijkt uit verzoekers verklaringen dat de twee kinderen geenszins bij A. verblijven, maar wel bij verzoekers ouders en verzoeksters schoonouders (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 6; administratief dossier verzoekster, stuk 5, gehoorverslag, p. 6).

De Raad stelt vast dat verzoeker en verzoekster zich op dezelfde asielmotieven baseren teneinde internationale bescherming te bekomen in België. Aldus kan worden verwacht dat zij coherente verklaringen afleggen over de kernaspecten van hun gemeenschappelijk asielrelaas, *quod non*. Zowel over het verloop van de door hen aangehaalde feiten, als over de inhoud en het aantal van de dreigbrieven hebben verzoeker en verzoekster onderling tegenstrijdige verklaringen afgelegd (administratief dossier verzoeker, stuk 5, gehoorverslag, p. 19-23; administratief dossier verzoekster, stuk 5, gehoorverslag, p. 9-11). Dat de brieven niet toekwamen bij verzoeker en dat verzoeker niet zijn broer is noch de echtgenoot van zijn broer, kan deze tegenstrijdigheden niet op afdoende wijze verklaren of verschonen. Verzoeker dient er overigens op gewezen te worden dat zijn verklaringen ook intern tegenstrijdig bleken op bepaalde punten. Waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewag maakte van twee dreigbrieven en verklaarde dat de taliban drie à vier dagen na ontvangst van de eerste dreigbrief naar zijn huis waren gekomen, verklaarde hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn broer drie dreigbrieven ontving en er ongeveer een maand zat tussen de ontvangst van de eerste brief en het bezoek van de taliban aan zijn huis (administratief dossier verzoeker, stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5 vs. stuk 5, gehoorverslag, p. 19, 22, 23). In zoverre verzoeker aanvoert dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet heeft aangegeven dat hij niet zeker was en er door de interviewer toe werd verplicht toch iets te zeggen, kan hij niet worden gevolgd. De betrokken uitspraken werden door verzoeker gedaan als onderdeel van een spontaan relaas over de relevante feiten waarin de ondervrager bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet is tussengekomen (administratief dossier verzoeker, stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). In zoverre verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen wijt aan zenuwachtigheid tijdens zijn gehoor, dient hij erop gewezen dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoekers wijzen er verder op dat verzoekster tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat het mentaal niet goed met haar gaat ten gevolge van het feit dat zij haar twee dochtertjes heeft moeten achterlaten in haar land van herkomst en dat zij tevens vergeetachtig is. Verzoekster zou ook flauwgevallen zijn in de badkamer van het opvangcentrum. De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze staft, noch kan uit enig stuk van haar administratief dossier blijken, dat haar beweerde slechte mentale toestand haar verhindert om correcte en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de kernelementen van haar asielrelaas. Loutere beweringen kunnen in dezen niet volstaan.

Waar verzoekers artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 aanhalen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren*

zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoekers maken op generlei wijze aannemelijk dat hun asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Verzoekers lichten niet toe welke persoonlijke omstandigheden, andere dan deze die hierboven besproken worden, van aard zijn de vastgestelde inconsistenties tussen hun beider verklaringen op afdoende wijze te verklaren of te verschonen. Waar verzoekers betogen dat verwerende partij ten onrechte nagelaten heeft feiten die in hun voordeel spreken in de bestreden beslissingen aan te halen, dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007). Verzoekers lichten overigens niet toe welke elementen van aard zouden zijn de toekenning van internationale bescherming in hun hoofdte te rechtvaardigen.

Waar verzoekers het een blote bewering van verwerende partij noemen dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde moord op de zakenpartner van verzoekers broer respectievelijk echtgenoot en erop wijzen dat zij desbetreffend foto's hebben neergelegd, merkt de Raad op dat verwerende partij dienaangaande als volgt heeft gemotiveerd:

*"Gelet op de algehele ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten kan het Commissariaat-generaal ten derde ook geen geloof hechten aan **de beweerde moord op de zakenpartner van uw echtgenoot** na uw vertrek uit Afghanistan. Het is bovendien niet aannemelijk dat uw echtgenoot tot op heden in Kabul zou blijven wonen en werken (cf. supra), terwijl zijn rechtstreekse collega aan zijn huis werd vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 11). De door u voorgelegde foto's van de beweerde partner van uw echtgenoot hebben geen enkele bewijskracht, aangezien zij eender welke persoon kunnen afbeelden en zij geen duidelijkheid scheppen over de omstandigheden waarin de persoon in kwestie zou zijn gestorven."*

Verzoekers doen aan deze motieven op geen enkele wijze afbreuk.

Waar verzoekers wijzen op de aanwezigheid van Islamitische Staat, de taliban en Al-Qaeda in Afghanistan en informatie waaruit blijkt dat er zich in Afghanistan grove schendingen van de meest fundamentele mensenrechten voordoen, tonen zij niet aan dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoekers derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

2.6. Verzoekers maken, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat de autoriteiten van hun land van herkomst niet in staat zijn de onderdanen daadwerkelijk te beschermen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet, is derhalve niet dienstig.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van

herkomst kunnen onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit informatie gevoegd bij de administratieve dossiers (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van november 2016 en COI Focus “Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan” van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van november 2016, gevoegd bij de administratieve dossiers), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke ‘compounds’, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE’s die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk ‘collateral damage’ onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers verwijzen naar de veiligheidssituatie in geheel Afghanistan respectievelijk in hun regio van herkomst, gaan zij eraan voorbij dat *in casu* is geoordeeld dat verzoekers over een veilig intern vestigingsalternatief beschikken in de hoofdstad Kabul. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, beperken verzoekers zich tot een selectieve lezing van de informatie aanwezig in de administratieve dossiers en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers wijzen op het aantal geweldsincidenten, slachtoffers van willekeurig geweld en intern ontheemden (IDP’s) in Kabul, maar tonen niet aan dat met deze factoren geen rekening zou zijn gehouden in bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Kabul. Hun kritiek dat voormelde veiligheidsanalyse “een theoretische beschouwing (is) (...) die niet getoetst wordt aan de specifieke situatie van verzoekers” is in dezen niet relevant, aangezien onder artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet de nood aan bescherming omwille van de algemene veiligheidssituatie dient te worden beoordeeld en niet de individuele nood aan bescherming omwille van omstandigheden eigen aan de asielzoeker. Waar verzoekers aanvoeren dat zij het risico lopen om in Kabul door de taliban te worden gevisieerd, dienen zij erop te worden gewezen dat zij hun problemen met de taliban en hun daarop gebaseerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk hebben gemaakt. Met het hernemen van enkele elementen uit de informatie van het administratief dossier doen verzoekers geen afbreuk aan voormelde concrete vaststellingen.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers’ persoonlijke omstandigheden van hen redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u zich al een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in de stad Kabul had gevestigd (gehoorverslag CGVS, p. 9). In Kabul ging u naar school en hielp u uw broer bij zijn werk in het reisbureau (gehoorverslag CGVS, p. 9). In deze periode verbleef u eerst in het guest house van het bedrijf van uw broer en later in de woning van zijn gezin (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw broer is sinds 2003 of 2004 geregeld in de hoofdstad voor zijn werk (gehoorverslag CGVS, p. 8), heeft er samen met u en zijn gezin gewoond en zou ook naar Kabul zijn teruggekeerd na zijn korte reis naar Europa (cf. supra). Ook de ouders, broers en zussen van uw schoonzus S.(...) M.(...) wonen minstens deeltijds in Kabul (gehoorverslag CGVS, p. 10, 23). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u over de nodige opleiding, ervaring, middelen en contacten beschikt om zich duurzaam te vestigen in Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

Gelet op verzoeksters verklaringen kon het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u zelf al gedurende 5 à 6 maanden in Kabul hebt gewoond met uw man en kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 5). U verklaarde dat uw echtgenoot sinds meer dan 10 jaar in Kabul werkt (gehoorverslag CGVS, p. 7) en dat hij na zijn korte reis naar Europa ook naar deze stad is teruggekeerd om zijn werk verder te zetten (cf. supra). U gaf aan dat uw vader een huis had in Kabul, dat uw broers er wonen (gehoorverslag CGVS, p. 5) en dat u ook een nacht hebt wonen in de hoofdstad (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u zich zonder noemenswaardige problemen kunt herenigen met uw echtgenoot en met uw familie in Kabul.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

Met de algemene opmerking dat Kabul overbevolkt is en alle binnenlandse vluchtelingen aantrekt doen verzoekers geen afbreuk aan bovenstaande concrete vaststellingen op basis waarvan redelijkerwijze van hen mag worden verwacht dat zij zich bij terugkeer naar hun land van herkomst in Kabul vestigen.

De opmerkingen omtrent de situatie in Nangarhar is gelet op wat voorafgaat irrelevant. Ook waar verzoekers aanstippen dat de twee dochters zich in dit gebied bevinden, doen verzoekers geen afbreuk aan wat voorafgaat.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.9. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF